

refusion i Henhold til Bestemmelsen i den gældende Dyrtidslovs § 4, og som vi ogsaa var rede til at give. Jeg forstaa derfor stadig væk slet ikke den Opfattelse af vort Tilbud, som den højtærede Minister gentagende har udtrykt her i Salen.

Jeg beklager, at jeg nødes til paa et enkelt Punkt at berøre de Forhandlinger, der har fundet Sted i det af Fællesudvalget nedsatte Underudvalg, thi den højtærede Minister har jo fundet det opportunt her i Tinget at give Oplysning om, at Tanken om at gaa til at unddrage fra Husholdningssukkerrationeringen de 700 000 kg Sukker til Syltebrug har stødt paa Modstand indenfor mit Parti og hos mig. Den højtærede Minister ved udmærket godt, at dette ikke er Tilfældet. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Jo!). Nej, det er aldeles ikke Tilfældet, Hr. Minister. Jeg gjorde Dem gentagende opmærksom paa under vore Forhandlinger om denne Sag, at der var Forskel paa at gaa til en Forhøjelse, som havde til Hensigt at give Statskassen en Indtægt, og saa at gaa til en Forhøjelse af Prisen paa en anden Varesort, hvormed Hensigten var at spare Statskassen for en Udgift. Det første vilde Befolkningen i alt Fald i mange Kredse ganske sikkert finde urimeligt, medens jeg er overbevist om, at et stort Flertal i Befolkningen vilde finde det sidste selvfølgeligt og naturligt. Men naar vi i Underudvalget ikke kunde enes om at anbefale, at man allerede paa nærværende Tidspunkt drog disse 700 000 kg Husholdningssukker ud af Rationeringen, unddrog dem fra Prisnedsættelsen, ved den højtærede Minister meget godt, at det skete, fordi Ministeren øjeblikkelig greb de 4 Mill. Kr., som derved kunde spares, og vilde anvende dem til en yderligere Nedsættelse af Flæskeprisen, saa at vi i Stedet for de 4 Kr. i Løbet af de 5 Maaneder, man den Gang var enig om, stod overfor Ministerens Krav om at opnaa 5 Kr. Stillet overfor dette foretrak vi, som i denne Sag ser paa Statskassens Interesser, mere end Ministeren gør det, at udsætte Afgørelsen paa dette Punkt for til sin Tid, naar det maatte behage Ministeren at fremsætte Lovforslag derom, ved denne Foranstaltning at kunne indvinde et Beløb af 4 Mill. Kr., der direkte vilde gaa ind i Statskassen til Afholdelse af de Udgifter, som desværre fra saa mange Sider kræves af Staten; men vi vilde ikke gaa med til at tage det Beløb, der kunde indvindes paa Sukkeret, for at anvende det til Flæsket.

Jeg ved ikke af, at det er Coutume ved en Sags Behandling i Salene at gaa dybt ind paa de Enkeltheder, der har udformet sig under Forhandlingen i Udvalgene. Den højtærede Minister har imidlertid, antagelig for at opbygge den Sejrs-trone, paa hvilken han nu mener at sidde, fundet Anledning til at fremdrage dette. Jeg har set mig nødsaget til at følge ham et Stykke paa Vej, men jeg tror, at den højtærede Minister burde afstaa fra at fortsætte.

Første Næstformand (*Trier*): Jeg henleder Opmærksomheden paa Forretningsordenens § 34, sidste Punktum, som lyder saaledes: „Ingen maa enten tiltale eller ved Navn anføre et andet Medlem“.

Indenrigsministeren (*Rode*): Den ærede Ordfører forekommer mig dog i Modsætning til, hvad han anførte ved en tidligere Lejlighed, at være noget pirrelig overfor, hvad der siges til ham. Jeg skal blot bemærke, at det er Arten af hans Ordførerskab, som bestemmer Arten af det Svar, der gives ham. Den ærede Ordfører har med Hensyn til Spørgsmaalet om Syltesukker fremkaldt en Diskussion, som jeg aldeles ikke vilde have rejst. Hvis han ikke havde givet sine Udtalelser om Syltesukkeret den særlige Karakter, som han gav dem, men havde nøjedes med at referere, hvad der var aftalt i Fællesudvalget, saaledes som det nøjagtig skete i Folketinget, var der her ikke blevet sagt et eneste Ord mere derom. Men det ærede Medlem foretrak at stille sig — og sit Parti — i en Art Position, som jeg ønskede at tage ham bort fra ved at henvise til, hvad der var det virkelige Forhold. Og det virkelige Forhold var, som alle Medlemmer af Fællesudvalget ved, det, jeg skildrede: der var fra det ærede Medlems Side afgjort Modstand imod nu at gaa ind paa den nævnte Tanke. Naar det ærede Medlem sætter dette i Forbindelse med, at jeg forlangte en Forhøjelse af Tilskuddet til Flæsket, er det ganske urigtigt. Paa det Tidspunkt, da Spørgsmaalet kom op paa ny, rejst af det konservative Folkeparti som et Spørgsmaal om, hvorvidt man maaske skulde tage denne Forhøjelse af Syltesukkeret samtidig med noget andet, gjorde jeg opmærksom paa, at man maaske kunde forhøje Tilskuddet til Mælken med 3 Øre, hvilket vilde betyde en Udgift for Statskassen af 1 Mill. Kr., og samtidig træffe den omtalte Bestemmelse med Hensyn til Syltesukkeret, hvilket